Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Anonyymi
Ei ole muuta auktoriteettia kuin sinä itse
2005

Haettu 26.7.2012 osoitteesta:
http://takku.net/article.php/20070919095902923
Suom. huom. Artikkeli on julkaistu alunperin Green Anarchy -lehden numerossa 20, summer 2005, ss. 10-13. Se on käännetty hieman alkua lyhentäen ja alkuperäistä muotoa muokaten. Kursivoidut kappaleet ovat otteita Krishnamurtin teoksista, ja ne on käännetty myös artikkelin pohjalta.

fi.theanarchistlibrary.org

Ei ole muuta auktoriteettia kuin sinä itse

Anonyymi

2005

Kaikenlainen auktoriteetti – ja erityisesti auktoriteetti ajattelun ja ymmärtämisen alueella – on todella tuhoisaa, se on paha juttu. Johtajat tuhoavat seuraajansa ja seuraajat tuhoavat johtajansa. Teidän on oltava omia opettajianne ja itsenne oppilaita. Teidän on kyseenalaistettava kaikki se, minkä ihminen on katsonut arvokkaaksi ja välttämättömäksi.

Jiddu Krishnamurti (1895-1986) oli ainutlaatuinen hahmo 1900-luvun filosofiassa. Hän ei edustanut mitään uskontoa, lahkoa tai isänmaata eikä hän kannattanut mitään poliittista tai ideologista koulukuntaa. Sen sijaan hän väitti, että juuri nuo erottavatkin meidät toisistamme, että juuri niistä johtuvat niin ihmisten väliset kuin yhteiskunnallisetkin konfliktit, kaikkialla läsnäolevat hajoamisen tunteet sekä viime kädessä koettelemuksista hirvittävin: sota. Vuosisata, jolloin Krishnamurti eli, oli kahden soditun maailmansodan lisäksi jatkuvan poliittisen, etnisen ja uskonnollisen väkivallan, ennennäkemättömän joukkotuhon, biosfäärin fyysisen tuhoamisen sekä kansanmurhaa harjoittavien hallitusten nousun ja maailmanlaajuisen leviämisen vuosisata. Krishnamurti käsitteli tätä globaa-

lia kriisiä itse asiassa jokaisessa julkisessa puheessaan ja pyysi kuulijoitaan kiinnittämään vakavaa huomiota niihin psykologisiin rakenteisiin, jotka aiheuttavat heidän elämäänsä väkivaltaa, yhdenmukaisuutta, tottelemista, riistoa, typeryyttä, orjamaisia taipumuksia ja surkeutta.

Sota on jokapäiväisen elämämme massiivista ja veristä heijastumaa. Me lietsomme sodan arkielämässämme, ja ilman itsessämme tapahtuvaa muutosta ei tule loppua kansallisille ja rodullisille ristiriidoille, lapsellisille ideologioiden välisille riidoille, sotilaiden määrän moninkertaistumiselle, lippujen kumarteluille tai millekään murhakoneistojen aiheuttamille raakuuksille.

Kasvatus on epäonnistunut kaikkialla maailmassa; se on tuottanut vain lisää tuhoa ja kurjuutta. Hallitukset harjaannuttavat nuorisosta tarvitsemiaan tehokkaita sotilaita ja insinöörejä kuria ja ennakkoluuloja jalostaen ja vahvistaen. Nämä tosiasiat huomioon ottaen meidän on tutkittava olemassaolon tarkoitusta, elämämme merkitystä ja päämäärää. Meidän on löydettävä hyviä keinoja luoda uusi ympäristö, sillä ympäristö voi tehdä lapsesta raakalaisen ja tunteettoman spesialistin tai se voi auttaa häntä kasvamaan herkäksi ja älykkääksi ihmisolennoksi. Meidän täytyy luoda maailma ilman hallintoa – radikaalisti toisenlainen maailma, joka ei perustu nationalismiin, ideologioihin eikä pakkovaltaan.

Toisin kuin useimmat anarkistit, jotka tarkastelevat näitä kauhistuttavia olosuhteita kokonaan taloudellisesta tai materialistisesta näkökulmasta, Krishnamurti käsitteli planeettamme tukalaa tilannetta **tietoisuuden kriisinä**. Se on luonteeltaan vakavampi, koska se on tukahdutettu, so. käsittelemätön. Hänen näkökulmastaan tämän vakavan pulmatilanteen ratkaisu riippui sisäisen mielenmaisemamme säälimättömästä tarkastelusta; toisin sanoen on etsittävä, paikannettava ja kumottava ulkoisen maailman ilmiöiden alla jäytäviä symbolisia kahleita, vahingollisia moraalijärjestelmiä ja ideologisia linnoituksia sekä sellaisia havaitsemisen käsitteellisiä ja kuvitteellisia orjuuttajia, jotka piilevät despoottisen yhteiskuntamme

piinassa, sisäisessä turtumuksessa ja yhdenmukaisissa toimintatavoissa…

Kapinoiminen yhteiskunnan tekemiseksi vähän paremmaksi, tiettyjen uudistusten aikaansaamiseksi, on kuin vankien kapinoimista vankilaelämän parantamiseksi eikä sellainen kapina ole kapinaa lainkaan vaan pelkkää mielensä osoittamista. Huomaatteko eron? Kapinoiminen yhteiskunnassa on kuin vankien mielenilmausta paremman vankilaruoan ja paremman kohtelun saamiseksi, mutta kapina joka syntyy ymmärryksestä on yksilön murtautumista ulos yhteiskunnasta, ja se on luovaa vallankumousta.

Jos sinä yksilönä murtaudut ulos yhteiskunnasta, motivoiko toimintaasi kunnianhimo? Jos niin on, niin et ole murtautunut ulos ollenkaan, vaan olet yhä vankilassa, koska yhteiskunnan perusta on juuri kunnianhimossa, voitonhalussa ja ahneudessa. Mutta jos ymmärrät tämän kaiken ja teet vallankumouksen omassa sydämessäsi ja mielessäsi, et ole enää kunnianhimoinen, et ole enää kateuden, ahneuden ja voitonhalun motivoima, ja siksi pääset täysin sen yhteiskunnan ulkopuolelle, joka perustuu noihin asioihin. Silloin olet luova yksilö ja toiminnassasi tulee olemaan erilaisen kulttuurin siemen.

On siis olemassa suuri ero luovan vallankumouksellisen toiminnan ja toisaalta yhteiskunnassa tapahtuvan kapinoinnin ja mielenosoittamisen välillä. Niin kauan kuin olet kiinnostunut pelkistä uudistuksista, vankilan kaltereiden ja seinien koristelusta, et ole luova. Uudistukset vaativat aina lisää uudistuksia, ne tuovat vain lisää kurjuutta, lisää tuhoa. Sen sijaan mieli, joka ymmärtää koko tämän voitonhalun, ahneuden ja kunnianhimon järjestelmän ja murtautuu siitä ulos, sellainen mieli on jatkuvassa vallankumouksessa.

juurissa ja ovat aiheuttaneet tietoisuudessamme yleisen myrkytystilan.

Kun olemme ymmärtäneet, ettemme voi turvautua mihinkään ulkopuoliseen auktoriteettiin saadaksemme aikaan täydellisen vallankumouksen oman psyykemme rakenteessa, koituu meille entistä suurempi vaikeus siinä, miten hylätä oma sisäinen auktoriteettimme: omien pienten kokemustemme ja kasaantuneiden mielipiteidemme, tiedon, aatteiden ja ihanteiden auktoriteetti. Olette eilen kokeneet jotakin ja tuo kokemus on opettanut teille jotakin. Siitä mitä olette oppineet on tullut teille auktoriteetti ja tuo eilisen auktoriteetti on yhtä tuhoisaa kuin tuhatvuotinen auktoriteetti. Ymmärtääksemme itseämme emme tarvitse sen enempää eilistä kuin tuhatvuotistakaan auktoriteettia, koska olemme eläviä olentoja, aina liikkeessä ja virtaamassa, emme koskaan levossa. Kun katsomme itseämme eilispäivän kuolleen auktoriteetin silmin, emme voi ymmärtää elämän liikettä emmekä tuon liikkeen kauneutta ja laatua. Auktoriteeteista vapautuminen, niin omista kuin muidenkin, merkitsee kuolemaa kaikelle eiliselle niin että mieli on aina tuore, aina nuori ja viaton, täynnä elinvoimaa ja intohimoa. Vain tuossa tilassa ihminen oppii ja tekee havaintoja. Siihen tarvitaan valtavasti tietoisuutta, todellista tietoisuutta siitä mitä sisälläsi tapahtuu ilman että korjaat sitä tai käsket sitä olemaan jotakin tai olemaan olematta jotakin; koska heti kun korjaat sitä, olet luonut uuden auktoriteetin: sensorin.

Krishnamurti ei halunnut tarjota yleisölleen uutta rituaalista, kaavamaista tai okkulttista järjestelmää, jonka ympärille he voisivat pohjata elämänsä. Hän ei jättänyt jälkeensä pyhiä kirjoja tai dogmaattisia opinkappaleita, ei seremoniallisia muodollisuuksia eikä edes erityisiä rukouksia niitä varten, jotka yrittivät tehdä hänestä ⌧pelastajansa⌧. Päinvastoin hän vastusti päättäväisesti kaikkea opillista auktoriteettia ja hengellistä kaavamaisuutta, ja pysyi järkähtämättä vakaumuksessaan, jonka mukaan kaikki ehdollistavat uskomusjärjestelmät ja ideologiat tuottavat väistämättä sumentuneen ja ahtaan tietoisuuden: täynnä rajoituksia ja muureja olevan, vapautumisen tietä tukkivan vääristyneen käsityskyvyn. Hänen

keskeisenä huolenaiheenaan oli aina **auktoriteetti** ja sen hyväksymisestä seuraava tietoisuutemme jähmettyminen.

Heti kun seuraatte jotakuta lakkaatte seuraamasta totuutta. En minä ole kiinnostunut siitä, kiinnitättekö huomiota sanomisiini vai ette. Haluan tehdä maailmassa tietyn asian ja aion tehdä sen hellittämättömän keskittyneenä. Olen kiinnostunut vain yhdestä olennaisesta asiasta: ihmisen vapauttamisesta. Haluan vapauttaa hänet kaikista häkeistä ja kaikista peloista – en perustaa uskontoja tai uusia lahkoja enkä myöskään rakentaa uusia teorioita tai uusia filosofioita. Jos tätä tarkoitusta varten luodaan organisaatio, siitä tulee kainalosauva, heikkoutta ja orjuutta; se vammauttaa yksilön ja estää häntä kasvamasta ja löytämästä ainutlaatuisuuttaan, mikä on hänen löydettävissään vain tuossa absoluuttisessa, ehdottomassa totuudessa.

Krishnamurti ei puhunut koskaan abstraktisti eikä tarjonnut tämän maailman kurjuuden ja vaikeuksien masentamille ihmisille lohdutukseksi minkäänlaista perustavaa tuonpuoleisen periaatetta. Tarkemmin sanoen hän väitti, ettei vastausta inhimilliseen kärsimykseen (sotaan, vieraantuneisuuteen, poliittiseen sortoon, köyhyyden lukemattomiin eri muotoihin) löydy jostakin mielikuvituksellisesta tuonpuoleisesta, vaan **tässä ja nyt**. Tällaiset ongelmat eivät siis ole hengellisten spesialistien tai ulkoistettujen yliinhimillisten jumaluuksien ratkaistavissa. Ne ovat kulttuurisen tietämättömyyden ja mukautumisen myötä kasautunutta perintöä, joka vaatii kaikkien todellista vapautta janoavien aktiivista halua pitää **aistinsa ja mielensä avoimina** kaiken tämän tyrannian, verilöylyn ja sydämettömyyden keskellä, halua tutkia järkähtämättömän **rehellisesti** kaikkia niitä sovinnaisia vastauksia, rutiineja ja suunnitelmia, joihin viheliäiset ja sosiaalistetut mielemme jatkuvasti takertuvat ikään kuin olisimme ulkoa ohjattuja automaatteja.

Tunnen monia, jotka noudattavat päivittäisessä elämässään tiettyjä ihanteita, mutta jotka ovat ymmärrykseltään tulleet vain entistä surkastuneemmiksi. He ovat siirtäneet itsensä yhdestä häkistä toiseen. Jos mukavuuden etsimisen sijaan alituiseen kysytte – ja kysyä voitte vain ollessanne kapinassa – niin voitte vapautua kaikista

olette kunnianhimoisia ja voitontahtoisia korruptoiden ja tuhoten toisia pyrkiessänne asemaan ja valtaan, teitä pidetään kunnioitettavina kansalaisina. Teidät kasvatetaan sopeutumaan yhteiskuntaan, mutta ei se mitään kasvatusta ole; se on vain prosessi, joka valmentaa teitä mukautumaan kaavoihin. Kasvatuksen todellinen tarkoitus ei ole tehdä teistä virkamiehiä, tuomareita tai pääministereitä, vaan auttaa teitä ymmärtämään koko tämän mädännäisen yhteiskunnan rakenne ja sallia teidän kasvaa vapaudessa niin, että voitte murtautua ulos ja luoda erilaisen yhteiskunnan, uuden maailman. Täytyy olla niitä jotka ovat kapinassa, eivät vain osittain vaan täydellisesti kapinassa vanhaa vastaan, sillä vain sellaiset ihmiset voivat luoda uuden maailman – maailman, joka ei perustu voitonhimoon, valtaan tai asemiin.

Kuitenkin jokainen, joka haluaa itsehallintaa, hyötyy käytännössä käydessään läpi läpikotaisen sosiaalisesti juurrutettujen mielen rakenteiden dekonstruktion. Täytyy vain pitää mielessä, ettei mikään sysäys itsetietoisuuteen ole *lopullinen*; ettei ole olemassa mitään staattista valaistumisen tilaa, jota tavoitella. Sen sijaan itsetietoisuus on elävä, *joustava* kokemus, joka jatkuu, ja jota ei koskaan voi sitoa verbaalisiksi esityksiksi, visuaalisiksi merkityksiksi tai esineellistää mitenkään muutenkaan. Se on seikkailu, joka on jokaiselle yksilölle täysin ainutlaatuinen. Sitä varten ei ole karttaa eikä ulkopuolista opasta. Se on auktoriteetin vastaisen vallankumouksemme sisäinen aspekti: se häätää kaikki ne mukavat valheet ja tekopyhyydet, jotka tukahduttavat luontaisen luovan elinvoimamme ja tekevät meistä niin alttiita autoritaariselle manipulaatiolle.

Itse asiassa mikäli spirituaalisuus on synonyymi itsetietoisuudelle, niin ne, jotka eivät sitä etsi, ovat pihalla kuin lumiukot. Toisin sanoen he ovat robotteja ja unissakävelijöitä, irrallaan oman mielensä toiminnasta ja näin ollen sen epärehellisen temppuilun orjia. Ilman harkittua pyrkimystä *itsemme käsittämiseen* me pysymme reflektoimattomina itsemme pettäjinä ja kollektiivisen mielikuvitusmaan asukkeina; me pysymme loputtomassa sosiaalisessa

itseni huomenna, haen vain sekaannusta, olen yhä tuhon alueella. Onko mahdollista muuttua nyt? Onko mahdollista muuttaa itsensä täydellisesti välittömästi, heti? Väitän että on. Asian ydin on siinä, että koska kriisi on luonteeltaan epätavallinen kohdattavaksi, ajattelussa täytyy tapahtua vallankumous; eikä tuo vallankumous voi tapahtua toisen kautta, minkään kirjan kautta tai minkään organisaation kautta. Sen täytyy tapahtua meidän kauttamme, meidän itse kunkin kautta. Vain siten voimme luoda uuden yhteiskunnan, uuden järjestelmän, joka on kaukana tästä kauhusta ja näistä ennennäkemättömän tuhoavista voimista, jotka kumuloituvat ja kasautuvat. Tuo muutos tapahtuu vain, kun sinä yksilönä tulet tietoiseksi itsestäsi kaikissa ajatuksissasi, toimissasi ja tuntemuksissasi.

Pitäisi olla itsestään selvää, että tämä äärimmäisen individualistinen lähestymistapa kulttuuristen koodien hajottamiseen – hylätessään muodolliset perinteet, turvarakenteet sekä guru / oppilas – suhteen ehdottoman auktoriteetin – ei ole tarkoitettu orjamaisesti, heikkotahtoisesti tai riippuvaisesti orientoituneille. Mikäli spiritualisuus (käyttääkseni *sangen* latautunutta termiä) rinnastetaan itsetietoisuuteen, niin se tarkoittaa väistämättä tiettyjen erittäin kovien tosiasioiden tunnustamista sen suhteen, mitä todella tapahtuu silvotussa ja tukahdutetussa psyykessämme. Se vaatii kaikkien niiden psykologisten puskureiden ja eristeiden kohtaamista, joita me käytämme estääksemme itseltämme itsetutkiskelun pelottavan menetelmän. Kyse on monimutkaisista mekanismeista, joilla ohjaamme sisäisen elämämme tutkimisen syrjään. Sosiaalistetulle eläimelle, jolla on taakkanaan vuosisatainen autoritaarinen ehdollistuminen, on uskomattoman vaivalloinen ja vaikea tehtävä paljastaa syvään juurtuneet mieltymykset alistua ja käydä kriittisesti taistoon itse-epäilyksen mahtavia malleja vastaan, joista on tullut osa psyykkistä rakennettamme.

Valitettavasti nykyinen kasvatus tähtää teidän järjestämiseksi, mukauttamiseksi ja sopeuttamiseksi tähän voitonhimoiseen yhteiskuntaan. Siinä kaikki mistä vanhempanne, opettajanne ja kirjanne ovat kiinnostuneita. Niin kauan kuin mukaudutte, niin kauan kuin

opettajista ja kaikista uskonnoista. Silloin teistä tulee ihmisiä mitä suurimmassa määrin ⍰ ihmisiä, jotka eivät kuulu mihinkään puolueeseen, uskontoon tai muuhunkaan häkkiin.

Krishnamurtille aikakautemme oli massamurhan, raakalaismaisen ajattelun, ajatuspoliisin sekä sokean ja typerän triviaaleihin pintapuolisuuksiin keskittymisen aikaa. Siksi kaikenlaisista mielen teennäisyyksistä, ehdollistuneiden uskomusjärjestelmiemme harhaanjohtavista kangastuksista ja hämmennyksemme sokkeloista irtipääsyn ensimmäinen vaatimus oli ehdoton sisäinen rehellisyys. Tämän tarkoituksena on pyyhkiä tietoisuudestamme kaikki psykologisen riippuvaisuuden jäänteet pois. Keskeinen metodologinen väline Krishnamurtin ajattelussa on **yksin oleminen**.

Krishnamurti viittaa yhä uudestaan yksin olemiseen metodina karkottaa kulttuurin ja auktoriteetin mielivalta sekä korvaamattomana välineenä laajentaa mielellisyyttä ja herkkyyttä, jotka ovat itsetietoisuuden edellytys. Krishnamurti ei korostanut ainoastaan yksin olemisen perustavuutta polkuna valaistumiseen – tai *itsensä toteuttamiseen* – vaan myös *kokemuksen* itsensä välttämättömyyttä, vastakohtana ulkoisille rituaaleille ja doktriineille. Kuinka paljon yksin olemista tarvitaan? Kuinka paljon tarvitaan itsetutkiskelua ja reflektiota? Juuri se on yksilön itse oivallettava, sen sijaan että hän odottaisi auktoriteettia sanktioimaan tai suostuttelemaan harjoittamistaan.

Ihmisen täydellisen kehittymisen kannalta *yksin olemisesta* – ja sen antamasta sysäyksestä selkeyteen – tulee kategorinen välttämättömyys yksilölle, joka yrittää ymmärtää miten kahlehdittu hänen mielensä on säänneltyihin ja ehdollistettuihin ajatuksiin. Krishnamurti piti *yksin olemista* irrottautumisena meitä ympäröivän sortavan kulttuurin sosiaalisista pinttymistä ja sopivaisuuksista sekä ainoana luotettavana keinona vapauttaa itsemme ehdollistumisemme psykologisista rasitteista. Jos me voimme irrottautua kaikesta siitä, mikä on pelkästään kulttuurista riippuvaista, voimme Krishnamurtin mukaan aueta yksilöinä – *yksin*, kyllä, mutta myös vapaina.

Niin kauan kuin mielenne välttelee huolellisesti ja huomaamattanne ristiriitaa, niin kauan kuin se etsii pakenemisesta mukavuutta, ei kukaan voi auttaa teitä tekemään tehtäväänne loppuun, ei kukaan voi työntää teitä kriisiin, joka ratkaisee ristiriitanne. Kun kerran oivallatte tämän – ette pelkästään järjellä tajuten vaan myös tuntien sen totuuden – ristiriitanne tulee sytyttämään liekin joka sen myös hävittää.

Krishnamurtin kritiikki auktoriteetista esteenä vapaalle tutkiskelulle tunnetaan hyvin. Hänen kritiikkinsä toista merkittävää vapaan tutkiskelun estettä, *häiriytymisestä pakenemista* kohtaan on huomattavasti hienosyisempää eikä sitä luultavasti tunneta niin hyvin. Krishnamurtin näkemyksen mukaan kaikki muurit, myös pehmeät muurit, estävät vapaan tutkiskelun; ja kaikkien yksilöiden täytyy lopulta valita *mukavuuden* ja *tietoisuuden* väliltä, tai kuten hän joskus asian ilmaisi: täytyy valita *turvallisuuden* ja *totuuden* väliltä.

Me emme halua tulla häirityiksi, me haluamme ajatustemme soljuvan helpon kaavamaisia ratojaan. Me muodostamme helpon ajattelun ja helpon olemassaolon tapoja, meillä on mukava työ ja siinä me jumitamme. Useimmille meistä tämä merkitsee rauhaa: asiat ovat selkeitä. Mutta tässä selkeydessä hyvin moni asia jatkuu – ilmapiirissä on valtava häiriö, jota me emme vain näe. Se mitä näemme on hyvin pinnallista, pelkkää pintaa. Rauhallisuus jota haluamme on pinnallista rauhallisuutta, helppoa olemassaoloa. Mutta rauhaa ei saavuteta niin helpolla. Voimme ymmärtää rauhan vain kun ymmärrämme tämän valtavan häiriön: tyytymättömyyden, joka kohtaa meidät kaikki silloin kun mielemme on vapaa helposta ajattelusta, helpoista tapojen ja toiminnan kaavamaisuuksista, kun olemme todella häiriytyneitä ja sitähän me kaikki vältämme. Useimmat meistä eivät halua tulla häirityiksi. Mutta elämä ei jätä rauhaan. Elämä on hyvin häiriytynyttä: se on köyhät ihmiset, rikkaat ihmiset, kuormansa alla kärsivä kameli, poliitikko, vallankumous, sota, riidat, katkeruus, onnettomuus, ilo ja elämän synkät varjot. Me vain jatkamme samaan tapaan, ja elämän kauneus menee meiltä ohi.

Kirjoituksissaan ja puheissaan hän kehotti ehdottoman johdonmukaisesti varomaan niitä, jotka tarjoavat *mukavuutta* – ansalankaa, johon jäät kiinni kuin kala verkkoon. Tämä on yksi monista elävistä metaforista, joita hän käytti ilmaistakseen sen, miten tärkeää on kohdata todellisuus selkeämmällä ja vahvemmalla mielellä, jotta voi viskata tiehensä uskonnon, nationalismin ja kaikenlaisen ideologisen eskapismin kuristavat ansalangat. Elämänsä loppuun asti hän neuvoi, ettei kannata pistää oviin ei saa häiritä -kylttejä, kun *koko talo jossa elämme on liekeissä*. Krishnamurti näki aikamme kriiseissä ennennäkemättömän mahdollisuuden *yksilön vallankumoukseen, mielen vallankumoukseen*, jossa ulkoisen auktoriteetin myytti hylätään lopullisesti ja vapaudutaan ongelmallisen kulttuurimme spirituaalisesta / materiaalisesta umpikujasta.

Älyllisesti sota oikeutetaan keinona saada aikaan rauha. Kun järki on päässyt niskan päälle ihmiselämässä, se aiheuttaa uudenlaisen kriisin. On myös muita syitä, jotka ovat merkkinä uudenlaisesta kriisistä. Yksi niistä on se epätavallisen suuri merkitys, jonka ihminen antaa näkyville arvoille, omaisuudelle, nimelle, kastille, isänmaalle ja käyttämilleen erityisille merkeille. Käden tai mielen tekemistä asioista on tullut niin tärkeitä, että me tapamme, tuhoamme, teurastamme ja likvidoimme toisiamme pelkästään niiden vuoksi. Me lähestymme jyrkänteen reunaa; jokainen toimemme johtaa meitä sinne; jokainen poliittinen ja taloudellinen toimi tuo meidät vääjäämättä jyrkänteelle vetäen meidät tähän kaoottiseen ja sekasortoiseen kuiluun. Sen vuoksi kriisi on uudenlainen ja se vaatii uudenlaista toimintaa. Kriisin taakseen jättäminen, siitä poistuminen, edellyttää ajatonta toimintaa – toimintaa joka ei perustu mihinkään aatteeseen tai järjestelmään, koska kaikki järjestelmään tai aatteeseen perustuva toiminta johtaa väistämättä pettymykseen. Sellainen toiminta tuo meidät vain eri reittiä takaisin kuilun partaalle. Koska kriisi on uudenlainen, täytyy toiminnankin olla uudenlaista, mikä tarkoittaa sitä, että yksilön uudistumisen täytyy olla silmänräpäyksellistä, ei ajan mittaan tapahtuva prosessi. Sen täytyy tapahtua nyt eikä huomenna, sillä huominen on hajoamisen prosessi. Jos ajattelen muuttavani